

EINDELIJK WEER RUST

Een zachte wind waait over de langgerekte heuvel die beide kanten van Bergerven vanaf de Zuid-Willemsvaart tot aan de grens met Opoeteren van elkaar scheidt. Aan de ene kant ligt Berg, een klein gehucht van Neeroeteren, vreedzaam te rusten onder het frisse voorjaarszonnetje. Aan de andere kant van de heuvel liggen de boerderijen van Bergerven en de weilanden waarop sedert enkele weken het vee weer staat te grazen. De harde winter is voorbij en zowel de boeren als de koeien zijn blij dat het buitenleven weer is hernomen. De boeren en hun kinderen lachen als ze de koeien gekke bokkesprongen zien maken wanneer ze eindelijk weer mogen gaan grazen op de grasrijke weilanden.

De kalfjes die in de wintermaanden zijn geboren, trekken grote ogen wanneer ook zij voor het eerst naar buiten mogen. Voor hen opent zich een vreemde wereld met een plafond dat oneindig veel hoger blijkt te zijn dan de lage zoldering van de stallingen. Hoe konden ze weten dat er hen een heel andere wereld te wachten zou staan eenmaal de lente haar intrede heeft gedaan? Als ze hun moeders dolle sprongen zien maken, doen ze hetzelfde. Hun instinct volgt hun bewegingen en dus denken ze dat het leven hier buiten er zo uit ziet. Wat natuurlijk heel vermoeiend blijkt te zijn en als ze na enkele minuten bijna uitgeput tot stilstand komen, zien ze hoe hun moeders inmiddels rustig staan te grazen

van het weelderige gras. Verbaasd maar ook tevreden schuren de kalfjes zich tegen hun voedsters aan en zoeken hun uiers. Nog even en ze moeten zelf leren grazen.

Terwijl de wijde wereld de wonden likt na de wrede oorlog, trachten de inwoners van Berg en Bergerven in de mate van het mogelijke de vreselijke gebeurtenissen en herinneringen een plaats te geven en achter zich te laten. Dat zal evenwel niet gemakkelijk zijn, want iedere oorlog kent slachtoffers en vele gezinnen treuren om een of meerdere gezinsleden die de oorlog niet hebben overleefd.

Een oorlog kan niet van het ene ogenblik op het andere worden vergeten en vergeven en degenen die de gulden middenweg hebben proberen te bewandelen tijdens de woelige jaren, beseffen maar al te goed dat het veel tijd zal kosten om de zogenoemde "witten" en "zwarten" weer met elkaar te verzoenen. Oorlogswonden eisen veel meer tijd om te helen dan andere wonden. Als woorden niet meer helpen en alleen maar leiden tot de zoveelste ruzie, is de stilte soms het beste bindmiddel om tegengestelde overtuigingen naar een aanvaardbare middenweg te leiden. Gevolg is dat personen elkaar mijden om niet in aanvaring met elkaar te komen. Iets waar uiteindelijk niemand belang bij heeft. Uiteindelijk is iedereen gediend met de huidige toestand van vrede. Sommige gezinnen hebben zelfs de woonplaats waar hun voorouders al eeuwen verbleven, definitief verlaten. Beseffend dat de gebeurtenissen van de voorbije oorlog onherstelbare wonden hebben geslagen.

Oorlog kan tweedracht zaaien binnen eenzelfde gezin en rampspoed als metgezel meebrengen. Als de haat bij de enkeling overheerst en niet te koelen valt, is het beter om afstand te nemen. De andere gezinsleden rest dan slechts één keuze: ofwel samen met de haatdrager in kwestie hun woonplaats verlaten, oftewel samen met hem/haar in de poel van haat blijven roeren en er zelf op den duur mee aan ten onder gaan.

Afgelopen winter werd dit alles meer dan duidelijk en het is een les geworden voor iedereen die nog in Berg of omgeving woont.

Hoe goed het is om in de schoot van Bergerven en Berg te wonen?

Dat wordt vaak te laat beseft en het is pas als men dit geliefde oord moet verlaten, dat men het echt naar waarde kan schatten. Maar dan is het te laat.

*Want in de stilte der natuur
schuilt niet altijd
de kleur van vergeving...*

DE VERSTOTEN VROUW

*"Geen enkele waarheid,
is van een leugen gediend"*

Het was ergens in de oogstmaand van 1944 dat op een late zomeravond een jonge vrouw was komen aankloppen bij de hoeve van boer Vredens. Ze droeg een juten zak mee waarin al haar hebben en houden was gestopt. De knecht die de grote poort opende, was meteen vervuld van medelijden. Hij liet de jongedame binnen terwijl de trouwe waakhond, een rasechte Mechelaar, luid blafte. Zijn aanbod om haar zware zak te dragen, sloeg ze beleefd en beslist af. Intussen was ze stilletjes beginnen te wenen en ze vertelde dat ze honger en dorst had.

De jonge knecht bracht haar naar de keuken waar de kokkin net alles had opgeruimd. Een blik van de goede vrouw was voldoende om de situatie in te schatten en zonder veel woorden kreeg de bezoeker even later enkele stevige sneden brood voorgeschoteld, belegd met fijne stukjes hesp met daarbij een grote beker melk. Ogen, gevuld met diepe dankbaarheid braken voor even het hart van de kokkin.

Inmiddels was de knecht naar zijn baas gestapt en had hem verteld van de onverwachte bezoeker. Boer Vredens trok even zijn wenkbrauwen op, wie kwam er